

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **T. T.**, zast. Mgr. Ing. Michalem Pravdou, advokátem se sídlem Milady Horákové 116/109, Praha 6, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2016, čj. CPR-16013-3/ČJ-2016-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2016, čj. 4 A 84/2016-25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl její odvolání jako nepřipustné.

[2] Městský soud žalobu zamítl. Ze správního spisu totiž zjistil, že se žalobkyně při převzetí odvoláním napadeného rozhodnutí ve věci správního vyhoštění za účasti tlumočnicka dne 9. 6. 2016 vzdala práva na odvolání proti tomuto rozhodnutí. Tuto skutečnost v žalobě nepopřela. Městský soud se proto, stejně jako žalovaný, nezabýval v žalobě uplatněnými věcnými námitkami, neboť shledal, že žalovaný postupoval správně, když odvolání jako nepřipustné zamítl.

II. Kasační stížnost

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost co do obsahu opřenou o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[4] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že řízení předcházející vydání prvostupňového rozhodnutí bylo stíženo vadami, které měly za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelka neměla možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a také neporozuměla následkům podpisu předložených dokumentů včetně prohlášení, že se proti rozhodnutí nebude odvolávat. Svůj podpis připojila na základě sdělení, že v opačném případě nebude moci opustit policejní služebnu. Z těchto důvodů nepovažuje vzdání se práva na odvolání za platné.

[5] Dále stěžovatelka namítla, že uložení správního vyhoštění je nepřiměřeně tvrdé. Správní vyhoštění by znamenalo významný zásah do života stěžovatelčiny rodiny.

[6] Stěžovatelka navrhla, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek a aby napadený rozsudek, rozhodnutí žalovaného i odvoláním napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[8] Se stěžovatelkou bylo dne 9. 6. 2016 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Oznámení stěžovatelka převzala téhož dne a zároveň požádala o ustanovení tlumočníka, který jí byl tentýž den ustanoven. Stěžovatelce bylo následně rozhodnutím ze dne 9. 6. 2016, čj. KRPA-221704-21/ČJ-2016-000022, uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“); doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Počátek této doby byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy stěžovatelka pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců bylo konstatováno, že se na stěžovatelku nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Doba k vycestování byla stanovena do 45 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Předmětné rozhodnutí převzala stěžovatelka téhož dne. Na toto rozhodnutí vlastnoručně napsala, že se nebude odvolávat, což zároveň podepsala. Stejného dne učinila stěžovatelka písemné prohlášení o vzdání se práva na odvolání. Předmětné prohlášení stěžovatelka podepsala. Dne 14. 6. 2016 podala stěžovatelka proti rozhodnutí o správním vyhoštění odvolání, které bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno 15. 6. 2016; odvolací orgán jej posoudil jako nepřipustné s ohledem na ustanovení § 81 odst. 2 s. ř. a podle § 92 odst. 1 s. ř. ho zamítl.

[9] Kasační námitku, podle které stěžovatelka neporozuměla následkům prohlášení, že se proti rozhodnutí nebude odvolávat, a že svůj podpis připojila na základě sdělení, že v opačném případě nebude moci opustit policejní služebnu, nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodnou.

[10] Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud, že stěžovatelce byl ustanoven tlumočník, který byl ve vztahu ke stěžovatelce v průběhu správního řízení činný. Po převzetí rozhodnutí o uložení správního vyhoštění stěžovatelka na toto rozhodnutí sama napsala, že se nebude odvolávat, a své prohlášení podepsala. Nejednalo se tedy o předtištěný text, který by stěžovatelka

toliko podepsala, ale o její výslovné a jí podepsané prohlášení. Na základě uvedeného pak bylo se stěžovatelkou sepsáno prohlášení o vzdání se práva na odvolání. V tomto prohlášení bylo uvedeno, že stěžovatelka byla řádně poučena o právních následcích vzdání se práva na odvolání a že tomuto úkonu po přetlumočení rozuměla. Ze spisu nic nenasvědčuje tomu, že by byla stěžovatelka jakkoli nucena správními orgány učinit předmětné prohlášení. Ze spisu naopak plyne, že stěžovatelka sama uvedla, že se rozhodla dobrovolně vycestovat domů, že bude respektovat rozhodnutí správního orgánu a že se nebude odvolávat. Také uvedla, že bude nadále spolupracovat s policií a že vypovídala po pravdě a nic nezamlčela (viz protokol o vyjádření účastníka řízení). Nejvyšší správní soud proto nemá důvod pochybovat o tom, že stěžovatelka rozuměla následkům vzdání se práva na odvolání, ani o tom, že se vzdala práva na odvolání zcela svobodně a dobrovolně.

[11] Podle § 81 odst. 1 s. ř. může *[ú]častník (...) proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak*. Podle § 81 odst. 2 s. ř. *[p]rávo podat odvolání nepřísluší účastníkovi, který se po oznámení rozhodnutí tohoto práva písemně nebo ústně do protokolu vzdal*. Žalovaný postupoval správně, zamítl-li stěžovatelčino odvolání podle § 92 odst. 1 s. ř. jako nepřípustné.

[12] Věcné námitky proti uloženému správnímu vyhoštění obsažené v kasační stížnosti nemohl Nejvyšší správní soud přezkoumávat. Jeho úkolem bylo (pouze) posoudit, zda městský soud zamítl žalobu v souladu se zákonem na základě bezchybně zjištěných skutkových okolností, tedy uvážit, zda městský soud nepochybil, pokud vyhodnotil shodně s žalovaným odvolání podané stěžovatelkou do prvostupňového správního rozhodnutí jako odvolání nepřípustné v důsledku vzdání se práva na jeho podání. Stalo-li se tak, a ani Nejvyšší správní soud o tom pochybnosti nemá, nemohl se ani žalovaný a tím méně pak městský soud důvodností vyhoštění zabývat.

[13] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť bezodkladně rozhodl ve věci samé.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. února 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu